

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια όκτακόσα κι' ένεννταέξη,
στέφανον λαχάνων ή πατρίς δς πλέξη.

Έτος άριθμούμεν δέκατον και τρίτον
κι' έδρα μας ή χώρα τών άρχαιοτήτων.

Τών όρων μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί — άπ' εύθείας πρòς έμέ.
Συνδρομή για κάθε χρόνο — δ κ τ ω φ ρ ά γ κ α ε ί ν α ι μ ό ν ο .
Για τὰ ξένα όμως μέρη — δέ κ α φ ρ ά γ κ α και ' σ τ ο χ έ ρ ι .

Είς γνώσιν φέρομεν παντός εύμούσου τσελεπή
ότι πωλούμεν σώματα «Ρωμηού» άνελλιπη
πρòς δύο είκοσάφραγκα, κι' όποιος άπ' έξω θέλει
δέν θα πληρώνη δι' αυτά Ταχυδρομείων τέλη.

Είκοστή Νοεμβρίου και τρίτη,
συζητείται και πάλιν ή Κρήτη.

Πεντακόσα έξήντα κι' έπτά,
για τò σπῆτι μας δώστε λεπτά.

Μιά μυστική πολιτική.

Γεια σου, Ράλλη... σύ μαντάτο ξεφωνίζεις ξαφνικό
πώς θα γίνη κι' έδω μέσα Κυβερνείο Ρωσικό.
Γεια σου, Ράλλη... δίχως φόβο μέσ' σ' τής πίκραις τής πολλαίς
άπ' τò ψεύτικο τò βήμα μιάν αλήθεια σύ μάς λές.

Σκύψε' μπρòς σέ Τσάρο θρησκο, γῆ κι' έλεύθερη και σκλάβα,
γίνε Ρούσσα, γίνε Σλάβα,
γαρέμισε τής Έκκλησιάζς σου, ρίξε κάτω Παρθενώνες,
ψάλε Ρούσικο τροπάρι, φίλα Ρούσικαίς εικόνας.

Μοσκοβιά παρηγορήτρα, Μοσκοβιά, γλυκειά μας μάνα,
σπάσε τών αίτών τὰ νύχια, φράξε στόμα κάθε λύκου,
μιάν ήμέρ' άς μάς ξυπνήση Μοσκοβίτικη καμπάνα
κι' οί ραχιάδες νά μεθύσουν με τήν βότκα τού μουζικου.

Πίκεται σέ σκλάβων σάρκαις ό πολύπλοκος ιστός σου,
τò Βαγγέλιο σου τò κρύβεις και μάς τòχεις μυστικό,
μάνα τής όρθοδοξίας, είναι Σλάβος κι' ό Χριστός σου,
δέν κρατεί καλάμι μόνο, μα και κνούτο Ρωσικό.

Κλάψε, γῆ, πού σταζεις αίμα και βογγάς σφικτοδεμένη,
Πάσχα Τσάρου σέ προσμένει,

και με πόνο θα θυμάσαι τού Σουλτάνου τήν σκλαβιά
σάν 'ματώνη τò κορμί σου κοσμοπνίκτρα Μοσκοβιά.

Κατεβαίνει κατεβαίνει και σκεπάζει πέρα πέρα
κάθε λείψανο τής δόξας και παληό σου θησαυρό,
πού κι' έλεύθεροι και δοῦλοι θ' αλαλάζουν μιάν ήμέρα :
«κάλλιο Τούρκος με φεγγάρι, παρὰ Ρούσος με σταυρό.»

Ήστου στρατού τὰ παλληκάρια, τῆς πατρίδος τὰ καμόρια.

Τώρα τώρα, πού τού Μάρτη θα μάς 'ποῦν τὰ χελιδόνια
πώς ξημέρωμα γελᾷ,
μή χωρέσουν 'στὴν ψυχή σας μαύραις έχθραις για γαλόνια,
μήτε πάθη χαμηλά.

Τώρα τώρα, πού βροντοῦνε σουφουκίαις άνάρηα άνάρηα,
πάθος δέν χωρεῖ κανένα,
και 'στὸν ἴσκιο τῆς σημαίας ισκιωθῆτε, παλληκάρια,
σάν και πρῶτ' αδελφωμένα.

Μιά λαχτάρα κι' ένας πόνος, τὰ σπαθία σας νά σταυρώνη,
τῶν ραχιάδων ό καύμος,
τούτος νάναι τόνειρό σας, τούτος νάναι και γαλόνι
και μονάχος σας θυμός.

Γλυκογέλα τους, ἀγάπη, γλυκογέλα τους, εἰρήνη,
μιά τιμὴ γιὰ τὰ γαλόνια, τὰ μικρὰ καὶ τὰ μεγάλα,
μιά τιμὴ καὶ μιὰν ἀγάπη, γιὰ νὰ μὴ χαρῶν κι' ἐκεῖνοι,
ποῦ τῆς ἔχθρας τὸ φαρμάκι σὰς ποτίζουν στάλα στάλα.

Ὁ Φασουλῆς ἡ λέρα κλαίει μὲ μιὰ φλογέρα.

(Ὁ Φασουλῆς σὰν ζήτουλας μὲ θλωμένο μάτι
κάθεται καταμόναχος ἀπέξω 'στὸ Παλάτι,
καὶ τραγουδεῖ λυπητερά μὲ θλιβερὴ φλογέρα,
καὶ χύνεται παράπονο καὶ κλάψα 'στὸν ἀέρα.)

Φ. — Παλάτι πολυδόξατο; Παλάτι λατρεμένο,
γύρνα καὶ 'δὲς τὸν ζήτουλα τὸν κακομοιριασμένο.
Τώρα ποῦ μέσα 'στὴ Βουλὴ μᾶς κάνουν σαματὰ,
τώρα ποῦ κι' ὁ μαντρόσκυλος μᾶς λείει χωρατὰ
καὶ ξεσπαθώνει γιὰ στρατὸ μὲ πόζα Σακαράκα
κι' ἀνάβει τὸ Ρωμαϊκὸ σὰν μιὰ φουφὺ λὰ βράκα.

Τώρα ποῦ βλέπω, Βασιλεῦ, τοὺς πολεμάρχους ὅλους
νὰ τρώνε τὰ μανίκια τῶν γιὰ τοὺς στρατοὺς καὶ στόλους,
τώρα ποῦ σχολιάζεται μὲς 'στὴ Βουλὴ κι' ἡ Κρήτη
καὶ τρέχει καὶ χειροκροτεῖ πολὺ κηφηνариό,
νεροποντὴ 'πλημμύρησε καὶ τὸ 'δικό μου σπῆτι
κι' ἔπεσε κι' ἡ ταράτσα μου καὶ 'λίγο μαγειριό.

Λυπήσου, Κορωνίτσα μου, ζητιάνο κτηματία,
ποῦ μὲς 'στὸ δρόμο 'βρέθηκε χωρὶς καμμιὰν αἰτία.
Ἐμαθα, Κορωνίτσα μου, μὲ πόση μου χαρὰ
πῶς τώρα πάλι τῶδεῖς κι' ἐφάνης γαλαντόμα,
καὶ τρεῖς χιλιάδες ἔδωσες 'στὴν μαύρη συμφορὰ,
ποῦ τόσος κόσμος ἔμεινε μὲ τὴν ψυχὴ 'στὸ στόμα.

Τρεῖς χιλιαδούλαις μετρηταῖς γι' αὐτοὺς ποῦ 'βγήκαν λούτσα,
τρεῖς χιλιαδούλαις μετρηταῖς σὲ τούταις τῆς ἀνάραις...
καὶ μόνο νὰ τῆς φαντάσθῃς μικρὰ μικρὰ χαρτοῦτσα
γεμάτα μὲ νικελίναις ἢ χάλκιναις πεντάραις,
καταλαβαίνεις τί παρὰς ἔχυθη γιὰ τ' ἀσκέρι
μέσ' ἀπὸ τὸ φιλόνητρον τοῦ Παλατιοῦ κεμέρι.

Τρεῖς χιλιαδούλαις μετρηταῖς! ...
δώστε μου 'λίγαις ἀπ' αὐταῖς.
Κι' ἓνα χαρτοῦτσο νάχα
τοῦ Βασιλεῦς μονάχα,
θᾶκτιζα τὴν ταράτσα μου, θᾶκτιζα τὴν κουζίνα,
καὶ θᾶπαυα τὴν γρίνα.

Μὲς 'στὸς παθόντας ἄς γραφῇ κι' ὁ ταλας Φασουλῆς,
δώσετε κάποιον ἔρανον κι' ἐμένα τοῦ σακάτη...
μὲ τοὺς ἐράνους τάχατε δὲν ζοῦν κι' οἱ Βασιλεῖς;
μὲ τοῦ λαοῦ τὸν ἔρανον δὲν τρώει τὸ Παλάτι;
Μὲ τοῦ Κουβέρτου τὸν παρὰ τὸ Στέμμα του λαμπρύνει
καὶ σὰν μᾶς τύχουν συμφοραῖς ὀπίσω μᾶς τὸν δίνει.

Πάντα σὲ τούτον τὸν ντουνηῖ
θὰ βασιλεύ' ἡ ζητιανιά,

κι' ὁ κόσμος ἄλλο τίποτα νομίζω πῶς δὲν εἶναι
παρ' ἓνα πέρνε δίνε.

Βλέπω κόσμον μὲ χρυσὰ
ἐμπροστὰ μου νὰ ποζάρη,
βλέπω κι' ἄλλον μὲ ταγάρι
καὶ κουρέλια περισσά,

καὶ φωνάζω μοναχός μου λιγωμένος εἰς τὰ γέλωτα:
ἀνὰ ζητιάνος μὲ χρυσάφια, νὰ ζητιάνος μὲ κουρέλια.

Ὁ Κορδοκαλούμπαρος μᾶς κάνει φασαρία
καὶ νὰ προικίσῃ 'βάλθηκε τὴν κόρη σου Μαρία,
κι' ἂν σὺ δὲν θέλῃς, Βασιλεῦ, πεντάρα γιὰ τὴν κόρη,
ὅμως ὁ Κροῖσος Θεωρῆς θὰ βάλῃ μὲ τὸ ζῆρι
κάθε πιστὸ του κουνενὲ
νὰ σκουζῇ γιὰ τὴν προικὰ ναι.

Αὐτὸς ὁ λαοπρόβλητος φωστήρ τῆς Καρκαλοῦς,
αὐτὸς ποῦ χύνει δάκρυα γιὰ ψευτοπερισσεύματα,
καὶ λείει πῶς ἀμέτρητα χρωστοῦν τῆς Μιχαλοῦς
ὅσοι φωνάζουν καὶ βογγοῦν γιὰ στόλους καὶ στρατεύματα
μόνο γιὰ σένα, Βασιλεῦ, δὲν κάνει τὸν μουφλούζῃ
κι' ἄς πᾶν τὸ παληάμπελο γιὰ τὴν Κορῶνα σκούζῃ.

Αὐτὸς σοῦ δίνει, Βασιλεῦ, μὰ σὺ τὴν προικὴ ἀρνείσαι
καὶ μόνο μὲ τῆς συμφοραῖς τῆς φτώχειας συγκινεῖσαι,
καὶ λέω σ' ὅλους τοὺς κουτούς:
«Ὑμνήσατε μὲ τὰ βιολιά
δρὸ γαλαντόμους δυνατοὺς,
Πρωθυπουργοὺ καὶ Βασιλεῖς.

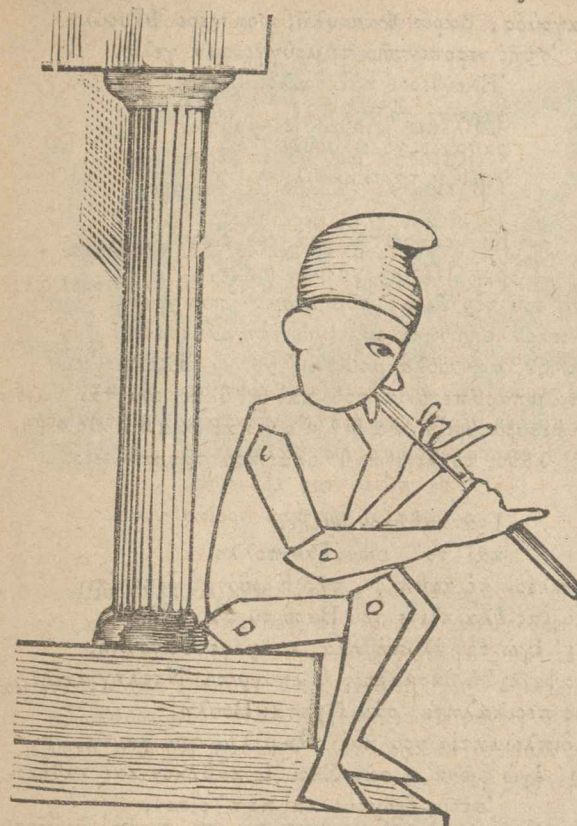
«Μέσα 'στὴ φτώχεια, ποῦ κόσμο δέρνει,
ἐκεῖνος δίνει κι' αὐτὸς δὲν πέρνει,
κι' ἂν τὸ Κουβέρνο πικρῶς οἰμώζῃ
μὲ τὰς θυσίας τοῦ Κορδονάτου,
ὅμως καὶ πάλιν τὸ κράτος σώζει
γαλαντομία τοῦ Κορωναίου.

Μὰ κι' ἐγὼ μὲ τὴν Θεωρᾶ
ξεφωνίζω τώρα τώρα:
«Φωροκώστενα μουφλούζα,
'μπρός 'στὸν Θρόνον στέκα σουζῇ,
κι' ὅλη χάρις κι' ὅλη λούσο
'στῆς θυσίας σου τῆς τόσαις
δῶσε 'στὸν γαμπρὸ τὸν Ρούσσο
χιλιαδούλαις τετρακόσαις.

«Κάνε κι' ἄλλη μιὰ θυσία,
τὸ βαρὺ πουγγὶ σου κούνα,
μὴ φανῇς καὶ 'στὴν Ρωσσία
Φωροκώστενα τσιγκούνα.

«Συλλογίσου, κασιδιάρκα,
τί θὰ 'πῇ κι' ἡ συμπεθέρα,
σὰν δὲν δώσῃς μὴτε ὁμάρκα
γιὰ τὴν κόρη τὴν δευτέρα.

Θεωρῇ, ποῦ βλαστημᾷς
σὰν σοῦ λείψῃ καὶ βελόνι,
δὲν ταιριάζουν καὶ σ' ἐμᾶς
κλάψαις Ἐξηνταβελόνῃ.

«Ἀπλωσε, τοῦ Θρόνου ταῖρι,
τὸ κουμένο σου τὸ χέρι
μὲς 'στῆς ἀδειαις μᾶς σεντούκαις
γιὰ νὰ χάσκουν ὅλ' οἱ Δούκες.

«Κορδονάρα μου γλυκειά,
ἔλα δῶσε τὰ προικιά,
ἔλα νὰ καλοκαρδίσης
τοὺς συμμάχους, Θεωροῦλα,
κι' ἐγὼ θέλω νὰ προικίσῃς
τὴν χρυσὴ βασιλοπούλα.

«Ὅσο κι' ἂν φωνάζουν τώρα
πῶς μᾶς πνίγει φτώχειας μπόρα,
πρέπει νὰ κρατοῦμε, φίλε,
τοῦ Κουβέρτου μᾶς τόνόρε.

«Θεωρῇ, τὴν πίστι στήσε
τῆς μουφλούζας Ρωμηροσύνης,
γαλαντόμος μόνον εἶσαι
νὰ μὴ ἔχῃς καὶ νὰ δίνῃς.

«Ἀχ! ἄς ἤμουν Βασιλεῦς σου 'στὸ θρονί μου νὰ σὲ κάτσω,
ἄχ! ἄς ἤμουν Βασιλεῦς σου, Θεωρῇ μου λαχανᾷ,
νὰ σοῦ δίνω κάθε τόσο τοὺς Μεγαλοσταύρους μάτσο
καὶ μαντρόσκυλο νὰ σ' ἔχω τῆς Αὐλῆς παντοτεινά.

«Κορδονάκι λιγερὸ
μὲ γεινάτσια καὶ καπρίτσια,
προίκισε, νὰ σὲ χαρῶ,
καὶ τὰ δῶλγα μου κορίτσια.

«Κι' ὁ φτωχὸς ὁ Φασουλῆς
μὲ τὴν ξύλινη τὴν ράχη,
τροβαδούρος τῆς Αὐλῆς,
τέσσερα κορίτσια τάχει
μὲ συμπάθειο, Θεωρῇ,
κι' ἀπὸ σένα καρτερεῖ.

«Συμφορὰ μου κι' ὠμίμενα!
δεῖξε καὶ γιὰ τούτα πόνο,
κι' ἔλα δῶσε 'στὸ καθένα
ἑκατὸ χιλιάδες μόνο.

Σὺ προστάτης τῶν νὰ γίνῃς,
σὺ νὰ θέλῃς νὰ μοῦ δίνῃς,
κι' ἐγὼ θαρᾶ νὰ μὴν πέρνω,
νὰ φωνάζω πάντα 'πίσω,
καὶ τῆς προίκαις 'στὸ Κουβέρνο
δωρεᾶν νὰ τῆς ἀφήσω.

Μὲς 'στῆς μπόρας τὴν βροντὴ
καὶ μὲς 'στὴν νεροποντῇ,
ποῦ βογγοῦσε σὰν θερὸ,
πάει καὶ τὸ μαγειριό,
πάει κι' ἡ ταράτσα πούχα...
τώρα ποῦ θ' ἀπλώνω ρούχα;

Ἐμαθα κι' ὁ Διάδοχος, σεμνὸν τοῦ Θρόνου κρῖνον,
σὰν ἄλλος λεοντοκαρδὸς Ριχάρδος τῶν Ἑλλήνων
μὲς 'στὰς πολλὰς προνοίας τοῦ πῶς ἔλαθε τὴν πρόνοϊαν
νὰ στήσῃ καὶ τὸν λέοντα, ποῦ κεῖται 'στὴν Χαϊρώνειαν,
κι' ἔτσι ν' ἀρχίσῃ δι' αὐτοῦ τὴν δρᾶσιν τῶν ἀγώνων
ἐκεῖ ποῦ κλαῖον ἔσβυσε τὸ κλέος τῶν προγόνων.

Κι' εἶπα ἀδὲν εἶναι πρὸ καλὰ πρὸς τὸ κοινὸν συμφέρον
νὰ βράσῃ κι' ὁ Διάδοχος τὰ κλέη τῶν πατέρων,
νὰ προνήσῃ καὶ γιὰ 'μέ, νὰ λυπηθῇ τὴν φάτσα μου,
κι' ἀντὶ νὰ στήσῃ λέοντας νὰ στήσῃ τὴν ταράτσα μου;»

Ἄδὲς τὰπλήρωτο τὸ σπῆτι
τοῦ φτωχοῦ τοῦ φαμελίτη,
κι' ὅρκο κάνω, βρε παιδιά,
σὰν θεράπων Αὐλικὸς
νὰ μὴ βγάλω τσιμουδιά
γιὰ τὴν προικὰ τοῦ Δουκῆ.

(Ἐνῷ τοιαῦτα τραγουδεῖ προσέρχεται ἐκεῖ πέρα
κι' ὁ Περικλῆτος ὁ χάζος φουσάντας μιὰ φλογέρα.)

Φασουλῆς καὶ Περικλῆτος, ὁ καθένας νέτος ἀκέτος.

Π. — Παράτα τῆς φλογέρας σου τὸ δυνατό μεράκι
κι' ἔλα νὰ πᾶμε 'στὴ Βουλὴ νὰ 'δῇς τὸν Θεωρᾶν,
σωστὸ λειοντάρι καὶ θερὸ σὲ τούτῳ τὸ Ντεβλέτι,
ποῦ τρέμουν ὅλοι σὰν ἰσοῦν τὴν κατάσπρῃ του χαίτη.
Μὲ γέλωτα κοροϊδεύτικο τὸν εἶδα νὰ κυττάζῃ,
τὸν εἶδα τὸ ταμπάρα του, βρε Φασουλῇ, νὰ βράζῃ,
καὶ μὲς 'στὴν φούρια τὴν πολλή, ποῦ πῆγα νὰ κρεπάω.
'Ἐγὼ κι' ἡ ρεδιγκότα του μαζί μὲ τὸ ταμπάρο.
Τὸν κύτταξα κι' ἡ φάτσα του μοῦ 'φάνη σὰν καινούρια
κι' ἀρχίζεσάν χωρατατίζῃς νὰ λὲν καλαμπούρια,
καὶ μ' ὅλους 'σώναζα κι' ἐγὼ χωμένος σὲ μιὰ κώχη:
«Χαρά 'στὸν τὸν χωρατατίζῃ, τί κέφι ποῦ σοῦ τόχει!»
'Στὸ βῆμα χιλιμνιτρίζε σὰν ἄλογο βαρβάτο
καὶ λείει τοῦ Κορδονάτη:

«ἔχεις ἀνάστημα 'ψηλὸ, μὰ χέρι ντίλικατο
κι' ἀδυνατὴ τὴν πλάτη.»

Εἶπεν αὐτὰ κι' ἐκτύπησε γιὰ τούτον ἡ Κορδῶνα.
μὲ τὸ ζερβὶ τὸ χέρι τῆς τὸν δεξιὸν ἀγκῶνα,
σὰν νὰ τοῦλεγε: «τί βγαίνεις
καὶ παρλάρεις, φουκαρᾷ;

ἀπ' ἐδῶ καὶ σὺ θὰ γένῃς
ποιμενάρχης μιὰ φορά.»

Καὶ τὸν Ρωμᾶνο τὸν λεπτὸ, πρωτόπειρον ἀκόμα,
ὁ Θεωδῶρ τὸν ἔκανε νὰ παραλλάξῃ χρώμα.

Ποῦ νὰ 'στὰ λέω, Φασουλῆ... τὸν ἕνα κι' ἄλλον Ἰκαρο
τὸν 'σάρωσε σὰν σκουῖπα,
κι' ἀπὸ 'ψηλὰ 'καμάρωνε τὸ γεροντοπαλλήκαρο
κάθε κυρὰ καὶ τσοῦπα.

Τραγοῦδα τὸν Κορδόναρο, τὸν γέρο μας πατέρα,
καὶ μένη μου φλογέρα.

Γιὰ δέστε τὸν πῶς ἄλλαξε... σὰν πρῶτα δὲν τὰ χάνει,
κι' ἂν λέγεται Γαλλόφιλος, μὰ τὸν Ἑγγλέζο κἀνει,
Κουβέρνου, Θρόνου καὶ Βουλῆς ἀφράτος ἀμορόζος
δὲν μᾶς σκαρόνει συμφοραῖς, μηδὲ πολέμων δράματα,
καὶ μήτε φαίνεται σὰν πρὶν Ὀρλάνδος ὁ φουριόζος,
ποῦ λές πῶς τοῦλθε τὸ μαλὸ μαζὶ μὲ τὰ γεράματα.

Καὶ λέει καὶ κηρύττει
ρχιδάσις καὶ δριμύς
πῶς σὰν στενάξ' ἡ Κρήτη
στενάζομε κι' ἐμεῖς,
ὅταν δ' ἡ γῆ μας στένη
τάνάπαλιν συμβαίνει.

Κι' ἄχ βᾶχ ἀρχίσαν τότε
νὰ λέν σὶ πατριῶται,
κι' ἐστέναξα κι' ἐγὼ
μὲ τὸν Πρωθυπουργό.

"Αχ, βᾶχ! ἐστέναξε βαρεῖα Βουλὴ, Κουβέρνο, Θρόνος,
ἀναστενάζουν, βγαίν' ἄχνος, καὶ μέσα βράζει πόνος,
κι' εἶπε 'στὸν τόσο στεναγμό, ποῦ μούγγριζα σὰν βῶδι,
πῶς ἡ Χαλέπα, Φασουλῆ, τῆς προσφιλοῦς τοῦ Πύλης
εἶναι μιὰ σκάλα δηλαδή, κι' αὐτοῦ πατῶντας πόδι
θὰ φθάσ' ἡ Κρήτη 'γρήγορα 'στὴν κορυφὴν τῆς στήλης,
καὶ τέτοια λόγια λέγωντας ἡ καφερὴ Κορδόνα
μᾶς ἔδειξε μὲς 'στὴ Βουλὴ τὴν πιὸ 'ψηλὴ κολῶνα.
Κι' ἀμέσως ἔστρεψα κι' ἐγὼ σὰν μαριονέτα κοῦκλα
νὰ 'δῶ 'στὴν στήλῃ τῆς Βουλῆς τὴν Κρήτη μὲ λαχτάρα,
κι' ἀντίκρισα, βρὲ Φασουλῆ, μιὰν ἀνοικτὴ χεροῦκλα,
ποῦ μόνο νὰ τὴν ἔβλεpes θὰ σ' ἐπῆνε τρομάρα.
Εἶπε πῶς πρέπει τὰ πολλὰ νὰ λείψουν μεγαλειᾶ,
κι' ἡ Ρωμηοσύνη φαίνεται κορόιδο καὶ γελοῖα
νὰ θέλῃ σῶνει καὶ καλὰ καὶ μ' ὅλα τὰ σωστά της
τῶν Πανελλήνων ἀδελφῶν νὰ λέγεται προστάτης.
Νὰ μιὰ φορά Πρωθυπουργὸς καὶ Κυβερνήτης μάλαμμα,
εἶναι γλυκὰ τὰ λόγια τοῦ σὰν τὰ ζαχαροκάλαμα...
μακρὰν τῶν κατακτήσεων πολεμικὴ μανία,
ὅρσε κι' ἡ Κρήτη δηλαδή, νὰ κι' ἡ Μακεδονία.
Μεγάλ' ἰδέα τῶν Ρωμηῶν ἄς εἶναι μιὰ καὶ μόνη
πῶς τῶν ὁσπρίων τοὺς δασμοὺς θὰ σῶσῃ τὸ Κορδόνι,
κι' ἔτσι μιὰ μέρα μὲ φακαῖς, ρεβίθια καὶ φασουλῖα
τῆς ἀχαμναῖς κοιλίταις των νὰ κάνουν σὰν νταούλια,
κι' ὅταν ὁ Κορδονάραγας πηγαίῃ 'στὸ Παλάτι
νὰ τῆς βαροῦν ὀπίσω του καὶ νὰ τοῦ λέν σπολλάτη.
Εἶπε καὶ τὰ καραβία μας πῶς ἐγίναν σαράβαλα
καὶ μόνο σ' ἔξοδα πολλὰ μᾶς βάζουν καὶ σὲ ντραβάλα,
πῶς πέντε μίλια μοναχὰ τραβοῦν 'στὰ κουτουροῦ,
κι' ἐκεῖνα μὲ τὸ ζόρι,
καὶ μόλις γιὰ τὸν Κάνθαρο καὶ τὴν Κρεμμυδαροῦ
'μποροῦν νὰ βάλουν πλῶρη.

Τέτοια τὸ βελὸ μαλὸ
τοῦ καραβοκύρη κόβει,
κι' ἔκανε τὸν Νικολό
ν' ἀπεμείνῃ σὰν Νιόβη.

Φ.—Τραγοῦδα, βάρε Φασουλῆ, τὸν γέρο Φασουλῆ,
ποῦ μέσα 'στῆς νεροποντῆς τὸ μούγγρισμα γελᾷ.
'Ελεῦθεροι καὶ δούλοι
βαρεῖτε τὸ νταούλι,
φασουλί τὸ φασουλί
γεμίζει τὸ σακκούλι.

Κι' ἂν ἐρωτᾷς γιὰ τὸν Σκουζέ,
βρὲ Περικλέτο μου χαζέ,

ὁ Ράλλης σοῦ τὸν ἔκανε τοῦ κόσμου πανηγύρι,
ποῦ τὸν παραλυπήθηκα κι' ἐγὼ τὸν κακομοῖρη.
Τί 'τράβηξε, μαννοῦλα μου, κι' ὁ τῶν Ἐξωτερικῶν
μ' ὅλα τὰ μπαριμπετόνια του καὶ μ' ὅλας του τὰς γνώσεις,
μονάχος ἐμουρμούριζε κα θ ἡ κ ο ν καὶ κα θ ἡ κ ο ν,
καὶ δίχως λάθος τόκλινε καθ' ὅλας του τὰς πτώσεις.

Γιὰ καθῆκον ὁμιλεῖ

καὶ τοῦ 'φώναξαν πολλοί :

«Κόφτο πλέον τὸ καθῆκον, τῆς Κορδόνας δεκανίκι,
καὶ μαζὶ μας ἔλα κλίνει τοῦ Βαρόνου τὸ καθῆκι.»

Π.—Κι' ἐγὼ τὸν ἐλυπήθηκα, καὶ μένη Φασουλῆ,
τὸν ἐκλαψε κι' ὁ δάσκαλος, ὁ μπάρμπα-Ντεληγιάννης...

Μινίστρο περιλάλητε, σὰν ἔρχεται Βουλὴ,
μὲ τὴν διπλωματία σου καὶ τὴν μιλιὰ σου χάνεις.

Φ.—Κι' ἐγὼ φωνάζω σὰν Σκουζὲς καθῆκον καὶ καθῆκον
'στοὺς δρόμους καὶ κατ' οἶκον,

καθῆκον τὸ συντάσσεσθαι πρὸς πάντα Κορδονίδη
καὶ προῖκα τὴν ἀνάλογον εἰς Πριγκηπέσσας δίδειν,

καθῆκον τὸ ζητεῖν λεπτὰ μὲς 'στῆς βροχῆς τῆς μπόρας,
καθῆκον τὸ προικοδοτεῖν καὶ τῆς 'δικαίης μου κόρας,

καθῆκον κι' ἕνα θούριον πολεμικὸν ἀκούειν
καὶ πρῦμναν ἀνακρούειν

ὅταν τὸ χάλι βλέπῃς

τῆς ἀδειανῆς σου τσέπης.

Καθῆκον ἀπαραίτητον τὸ καλοπιάνειν ὅλους,

Μαγιάρους, Ἀγγλους, Γερμανοὺς καὶ Γάλλους καὶ Χαχόλους,

καθῆκον τὸ πορεύεσθαι μὲ τὴν τυφλὴν τὴν τύχην,

καθῆκον δὲ καὶ τὸ ποδιαῖς κατουρημέναις λείχειν,

καθῆκον καὶ τὸ προσκυνεῖν τὴν ὑψηλὴν εὐήθειαν,

καθῆκον καὶ τὸ σιωπᾶν καὶ κρύπτειν τὴν ἀλήθειαν,

καθῆκον καὶ τὸ κάθεσθαι σὲ Κηφισσιᾶς φιλύρας

καὶ κοπανᾶν τὸν Βόρειον,

κι' ἐκεῖθεν βλέπειν τὸν καπνὸν τῆς Μαύρης μας τῆς Μοῖρας
ὡς γίγαντα πελώριον.

Καθῆκον δὲ καὶ τὸ φαγεῖν
μὲ τὸν Ἀσπὴν τὸν Τσερκαλᾶ,
καὶ γαυρίζῃ μὲ τὴν σφαγὴν
τῶν ὑποδούλων, μπουνταλᾶ.

Π.—Ἡμέρας διατρέχοντες μυρίων καθηκόντων
παρόντων καὶ μελλόντων,
παντοῦ καθῆκον μᾶς καλεῖ,
ἐγὼ δὲ τώρα, Φασουλῆ,
ἔχω καθῆκον ἱερὸν μὲς 'στὸ μεγάλο χάλι σου
μὲ τούτη τὴ φλογέρα μου νὰ σπᾶω τὸ κεφάλι σου.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελταῖς.

Τοῦ Καραβίτσα Λυγερῆ, τὸ πάγκαλον ἐδούλιον,
τιμὴν ὅσην φράγκα μοναχὰ δι' ὅλον τὸ Βασιλεῖον.
Ὁ φίλος τέκτων ὁ Βακκάς ἐκ τῶν ἐπιφανῶν
λαμπρῶν μελέτην ἔγραψε περὶ τῶν Ἀθηνῶν.
Ἡ πολυίδμων ἡ Παρρὲν μ' ἐμψύχισεν μεγάλην
τὴν ἱστορίαν ἐβγάλε τῆς Γυνακῆς καὶ πάλιν.
Σύρτε 'στὸν Ἀθηνάποστολο, τὸν ἐκκουστὸ τεχνίτη,
ποῦ κάνει πρῶτο τζόβενο κι' ἐμένα τὸν Θεραῖτη.
Τοῦ Πιπινέλη τὸ Κονιάκ ἀποτὰ θαυμαστότερα,
μὰ 'στ' ἄλλο φύλλο δι' αὐτὸ θὰ γράψω περισσότερα.